

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Luvican-Lux”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Constr-Prim Locuință” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Luvican-Lux”, intervenient accesoriu Întreprinderea de Stat „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale”, cu privire la constatarea nulității contractului și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Constr-Prim Locuință” Societate cu Răspundere Limitată, s-a casat hotărârea din 19 iunie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul central și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a admis,

c o n s t a t ă :

La 4 ianuarie 2016 ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL a depus cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată (f.d. 158-161), împotriva SRL „Luvican-Lux”, intervenient accesoriu ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale”, prin care a solicitat constatarea nulității Contractului nr. 11522 din 2 decembrie 2011 cu privire la investirea capitalului în construcția spațiului locativ, încheiat între ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale” și SRL „Luvican-Lux” și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 4 februarie 2010 între ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL și SC „Urban Expert” SRL a fost încheiat contractul de administrare fiduciară acumulativă nr. CL-UE/01, prin care reclamantul în calitate de fiduciant (fondator al administrării) a transmis SC „Urban Expert” SRL în calitate de fiduciar (administrator fiduciar) bunul imobilul (construcție nefinisată), cu nr. cadastral xxxxx, situat în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor, 63/6.

Conform contractului dat, administratorul fiduciar s-a obligat să administreze imobilul în interesul fondatorului administrării în scopul stabilit de contract, manifestând față de interesele fiduciarului diligența de care dă dovadă în afacerile proprii (pct. 1.2 din Contract).

Scopul administrării fiduciare constă în a asigura atragerea de investiții, administrarea investițiilor și realizarea continuării construcției casei de locuit de către administratorul fiduciar, conform documentației de proiect în vederea realizării beneficiului pentru sine și pentru fiduciant în condițiile convenite prin contractul de administrare fiduciară (pct. 1.3 din Contract). Totodată transmiterea bunurilor în administrare fiduciară nu atrage după sine transmiterea dreptului de proprietate în folosul fiduciarului sau a atributelor dreptului de proprietate (pct. 1.6 din Contract).

La 27 iunie 2011 între SC „Urban Expert” SRL (cedent), ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale” (cesionar) și ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL (fiduciant), a fost încheiat Acordul de cesiune a drepturilor și preluare a obligațiilor ce rezultă din contractul de administrare fiduciară acumulativă nr. CL-UE/01 din 4 februarie 2010, conform căruia cedentul a transmis, iar cesionarul a preluat drepturile și obligațiile derivate din Contractul de administrare fiduciară acumulativă nr. CL-UE/01 din 4 februarie 2010, încheiat între cedent și fiduciant.

Conform Acordului dat, cesionarul a substituit cedentul în toate drepturile și obligațiile izvorâte din Contractul de administrare fiduciară acumulativă nr. CL-UE/01 din 4 februarie 2010.

Societatea reclamantă a menționat că, având la bază Acordul de cesiune din 27 iunie 2011, la data de 2 decembrie 2011 între ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale” (executor) și SRL „Luvican-Lux” (beneficiar) a fost încheiat Contractul cu privire la investirea capitalului în construcția spațiului locativ, înregistrat cu nr. 11522.

Ulterior, prin hotărârea din 2 septembrie 2014 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 30 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție, a fost admisă acțiunea înaintată de ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale” împotriva SC „Urban Expert” SRL și ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL și s-a anulat Acordul de cesiune din 27 iunie 2011.

Prin urmare, societatea reclamantă a invocat că urmare a anulării Acordului de cesiune din 27 iunie 2011, în prezenta cauză civilă, instanța de judecată urmează să constate nulitatea actului subsecvent, și anume a Contractului nr. 11522 din 2 decembrie 2011 cu privire la investirea capitalului în construcția spațiului locativ.

Prin hotărârea din 19 iunie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL împotriva SRL „Luvican-Lux”, intervenient accesoriu ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale”, a fost respinsă.

La 12 iulie 2017, ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL a contestat cu apel hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL.

S-a casat hotărârea din 19 iunie 2017 a Judecătorei Străseni, sediul central și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL.

S-a declarat ca fiind nul Contractul nr. 11522 din 2 decembrie 2011 cu privire la investirea capitalului în construcția spațiului locativ, încheiat între ÎS „Serviciul Asistență Beneficiari la Obiectele Sociale” și SRL „Luvican-Lux”.

S-a încasat de la SRL „Luvican-Lux” în beneficiul ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL, cu titlu de cheltuieli aferente judecării cauzei în primă instanță și instanța de apel, suma de 100 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, cu referire la circumstanțele cauzei, a concluzionat asupra temeiniciei acțiunii, menționând că, anularea actului juridic inițial atrage și anularea actului juridic următor datorită legăturii lor reciproce. Astfel, alt efect al nulității actului juridic este (sau poate fi) anularea actului juridic subsecvent ca urmare a anulării actului juridic inițial. La caz, nulitatea Contractului nr. 11522 din 2 decembrie 2011 cu privire la investirea capitalului în construcția spațiului locativ este impusă prin faptul anulării Acordului de cesiune din 27 iunie 2011, declarat nul prin hotărârea din 2 septembrie 2014 a Judecătorei Botanica, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 30 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție.

La 17 iulie 2018 SRL „Luvican-Lux” a declarat recurs împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, fiind reiterate circumstanțele de fapt și de drept expuse în instanțele ierarhic inferioare de judecată, societatea recurentă a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și emisă cu încălcarea normelor de drept material și de drept procedural.

A indicat că ÎCS „Constr-Prim Locuință” SRL nu a indicat temeiul legal pe care întemeiază cererea de chemare în judecată.

Mai mult, prin decizia din 10 mai 2018, instanța de apel a dispus anularea Contractului nr. 11522 din 2 decembrie 2011, fără a indica și reține motivul de drept al nulității acestuia, nefiind determinat temeiul de drept pentru soluția nulității.

Totodată, a menționat că instanța de apel nu s-a expus asupra efectelor anulării contractului de investire a capitalului și, respectiv, ordinea de revendicare a bunului imobil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 28 mai 2018 (f.d. 31), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește. În cererea de recurs, recurentul a menționat că decizia a fost recepționată la 30 mai 2018.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul declarat la 17 iulie 2018, este în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva

Italiai, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Luvican-Lux”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat Societatea cu Răspundere Limitată „Luvican-Lux”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari